

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ εκ της Ι.Μ. Σερβίων και Κοζάνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερβίων και Κοζάνης](#)

«**Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν ἐδῶ τὴν παραβολή·** κάποιου ἀνθρώπου πλούσιου τὰ χωράφια του τὸν ἔδωσαν πολλή σοδειά· σκεφτόταν μέσα του καὶ ἔλεγε· Τί νὰ κάνω, διότι δὲν ἔχω, πὺ νὰ ἀποθηκεύσω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· Αὐτὸ θὰ κάνω· θὰ χαλάσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ οἰκοδομήσω μεγαλύτερες, καὶ θὰ ἀποθηκεύσω ἐκεῖ ὅλα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἀποθηκευμένα γιὰ πολλὰ χρόνια· ἀναπαύου, φάγε, πιές, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ σ’ αὐτὸν ὁ Θεός· Ἄφρονα, αὐτὴν ἐδῶ τὴ νύχτα ἀπαιτοῦν ἀπὸ σένα τὴν ψυχὴ σου· ὅσα δὲ ἐτοίμασες τίνος θὰ εἶναι; Ἔτσι παθαίνει αὐτὸς πὺ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ δὲν πλουτίζει στὸ Θεό. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ φῶναξε· αὐτὸς πὺ ἔχει αὐτιά νὰ ἀκούη, ἅς ἀκούη».

Εἶπε τὴν παραβολὴ αὐτὴν ὁ Κύριος με ἀφορμὴ κάποιου ἀνθρώπου πὺ πῆγε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ μοιράσῃ τὴν περιουσία με τὸν ἀδελφό του, γιὰτί ὅπως ἔλεγε, δὲν ἤθελε ὁ ἀδελφός του νὰ μοιράσουν τὴν περιουσία τους. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς

τοῦ εἶπε· «ἄνθρωπε, ποιὸς μὲ κατέστησε δικαστὴ ἢ μοιραστὴ σὲ σᾶς;», καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν· «προσέχετε καὶ φυλαχθῆτε ἀπὸ κάθε πλεονεξία· διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του», εἶπε ἀμέσως τὴν παραβολὴ αὐτὴν, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ πόσο μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ πλεονεξία. Ἡ ἀμαρτία αὐτὴ ἀπομονώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν κἀνὴ νὰ ζῇ καὶ νὰ βλέπῃ μόνο τὸν ἑαυτό του. Ὅσα ἀγαθὰ καὶ ἅν δώσῃ ὁ Θεὸς τὸν πλεονέκτη ποτὲ δὲν θὰ πῇ φτάνει. Θέλει καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ὅλα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Μεγάλο κακὸ ἡ πλεονεξία. Ὅταν κυριεύσῃ τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν ἀφήνει νὰ σταματήσῃ ποτέ· ὅλο μαζεύει, μαζεύει, καίποτε δὲν λέει φτάνει. Ἡ πλεονεξία φτάνει μέχρι τὸ ἀπάνθρωπο ἐκεῖνο σημεῖο, ποὺ ὁ ἓνας ἀδελφὸς ἀδικεῖ τὸν ἄλλο· αὐτοὶ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα καὶ τὴν ἴδια μάνα νὰ μαλώνουν καὶ νὰ δικάζονται γιὰ περιουσιακὰ πράγματα. Ἡ πλεονεξία σκοτίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δῇ οὔτε ἀδέλφια, οὔτε συγγένεια, οὔτε φίλους· τίποτε δὲν βλέπει ἄλλο, παρὰ μόνο χρῆμα καὶ πάλι χρῆμα. Πλούσιες οἰκογένειες, νοικοκυραῖοι, ἀδέλφια, φίλοι ἀχώριστοι, καλοὶ καὶ προκομμένοι συνεταῖροι, ὅταν κυριευθοῦν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας, μαλώνουν, τρέχουν στὰ δικαστήρια γιὰ ἀσήμαντα ποσά, χαλοῦν τὶς καρδιές τους καὶ πικραίνονται.

Ὅλη αὐτὴ ἡ μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀναστάτωση γίνεται γιὰτί βάζουμε τὰ χρήματα, τὰ χωράφια, τὰ σπίτια, τὰ πλούτη μας, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν συγγένεια, τὴ φιλία, τὸν ἄνθρωπο. Τὰ χρήματα καὶ τὰ πλούτη μας τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ ζοῦμε μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας καλά, καὶ ὅχι νὰ μᾶς χωρίζουν καὶ νὰ μᾶς πικραίνουν μὲ τοὺς δικούς μας, καὶ μάλιστα μὲ τὰ πιὸ προσφιλῆ μας πρόσωπα ὅπως εἶναι οἱ γονεῖς, τ' ἀδέλφια, τὰ παιδιὰ μας. Τί νὰ τὸ κἀνωμε ἓνα σπίτι, ἐὰν μέσα σ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ ὁ ἀδελφός μας, γιὰτί γι' αὐτὸ μαλώσαμε; Τὰ σπίτια τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ κατοικοῦμε ὡς οἰκογένεια, καὶ ὅχι νὰ μαλώνουμε γι' αὐτά. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὅλα τ' ἀδέλφια μαζί κι ἀγαπημένα· «Ἴδου δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;», τονίζει ὁ ψαλμωδός.

Πολλές φορές ὁ διάβολος τὴν πλεονεξία μας τὴν σκεπάζει μὲ τὴν δικαιοσύνη· λέει αὐτὸς ποὺ νομίζει ὅτι ἀδικεῖται ἀπὸ τὸν ἀδελφό του· δὲν εἶναι ἡ ἀξία, οὔτε ὅτι δὲν ἔχω, ἀλλὰ γιὰτί νὰ τὰ πάρῃ αὐτός, ἀφοῦ ἦταν δικό μου· ἐγὼ δὲν θέλω τὸ ἄδικο. Καὶ προτιμᾷ ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς γιὰ τὸ τάχα δίκαιο νὰ μαλώνη μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ μὴν καλημερίζεται, οὔτε νὰ λέῃ χρόνια πολλά σὲ χρονιατικές μέρες, μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τ' ἀδέλφια του, γιὰτί, καθὼς λέει, ἀδικήθηκε. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀδικία καὶ ὑποκρισία ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά. Τί νὰ τὴν κἀνω τέτοια δικαιοσύνη ποὺ μὲ χωρίζει ἀπὸ τ' ἀδέλφια καὶ τοὺς γονεῖς μου,

ποὺ μὲ κερνάει τὸ μῖσος γιὰ τὴν ἀγάπη; Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιο, εἶναι σκεπασμένη πλεονεξία, ἁμαρτία, ἀφροσύνη, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ χαροῦμε ὅσα μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός.

Γιὰ ποιὸν τὰ ἐτοιμάσαμε τὰ πλούτη μας καὶ κουρασθήκαμε τόσο πολὺ νὰ τὰ ἀποκτήσουμε, ὅταν αὐτὰ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ ζήσουμε μὲ τ' ἀδέλφια μας μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη καὶ νὰ συγκεντρωθοῦμε στὸ πατρικὸ μας σπίτι; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος χωρίζη ἀπὸ τὰ πιὸ φυσικὰ του πρόσωπα γιὰ κάποιες περιουσιακὲς διαφορὲς γίνεται θηρίο, γίνεται ἀντικοινωνικός, ἀφοῦ ξεκόβεται ἀπὸ τὴν πατρικὴ του οἰκογένεια, ποὺ εἶναι τὸ κύτταρο τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ ἡ ζωὴ μας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὶς περιουσίες μας, γι' αὐτὸ τίποτα νὰ μὴν βάζουμε πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο· ὅ,τι μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς, μᾶς τὸ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸ χαιρώμαστε ὅλοι μαζί καὶ ὅχι νὰ τὸ κρατοῦμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας. «Τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀμήν.

π. Γ.Δ.Σ.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης